

for øvrigt at høre, at de Herrer have saa ondt ved at enes. Men det kan jo heller ikke være Tilfældet. Nej, man har ikke følt Trang til at ytre sig om, at der var andre Punkter i Loven, man kunde ønske reviderede, og til at oplyse Ministeriet derom. Men naar det ikke er sket, har det ærede Medlem — saadan i Almindelighed set — tabt sin Adkomst til at sætte sig paa den høje Hest overfor det Forslag, her foreligger.

Poul Christensen: Den ærede Minister fremkom med nogle Bemærkninger til mig, som det var mig umuligt at høre. Men det er vel ogsaa temmelig ligegyldigt, da de neppe have haft med den foreliggende Sag at gøre. Jeg opfattede kun et enkelt Ord, nemlig, at han henviste mig til at gaa den rette Vej. Jeg skal nok selv finde den rette Vej. Hidtil har det været saaledes ogsaa under Højre, at den rette Vej til at paatale den Slags Misligheder var at tage Ordet her i Salen, og selv under Højre var det ikke værre end, at man kunde bringe en Minister i Bevægelse, naar den Slags fremkom. Jeg har aldrig før mødt saadan en Stormægthed og Bureaukratisme, som den ærede Minister har udviklet her.

Formanden: Det ærede Medlem bruger alt for stærke Udtryk.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): Den rette Vej i denne Sag er, at den rette vedkommende klager paa rette Sted. Det ærede Medlem har overleveret mig nogle Aktstykker, der langt fra ere fyldestgørende til Bedømmelse af dette Forhold. Det ærede Medlem har trods disse Aktstykkers Forekomst her mellem ham og mig henvist til noget, der skulde være passeret i denne Sag, som det viser sig, at Aktstykkerne paa det bestemteste modsige. Det godtgjorde jeg i Gaar, og det skal jeg ikke komme ind paa nu igen, men kun henvise til Tidenden. Overfor det ærede Medlems Paastand skal jeg dog tillade mig at sige . . . . .

Formanden: Jeg maa igen henstille at lade denne Sag ligge.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): Ja, den maa ligge, der er ikke andet at gøre ved den. Der er ogsaa Vej nok for vedkommende Landarbejder til at klage.

Lad os faa en Klage, saa skal Sagen nok blive undersøgt.

Mads Larsen: Jeg maa paa ny protestere mod, at den højtærede Minister refererer forkert. Vi have ikke i vor Erklæring skrevet „nogen Forhøjelse“, der staar „Forhøjelse“. Det sagde den ærede Minister ogsaa ved Sagens første Behandling, da han omtalte Sagen, og det ser da ud, som om det er med Forsæt, at denne Udtalelse skal forringes.

Jeg vil endvidere sige til den højtærede Minister, at jeg gad vide, om det er almindeligt i Kommissionerne, eller om det vil fremme det gode Samarbejde, hvis Formanden gav sig til at skrive til Ministeriet: I skulle ikke bryde jer den mindste Smule om, hvad der staar i den paagældende Erklæring, thi min Opfattelse gaar langt videre. For saadan er nemlig Forholdet. Mine Kolleger ville kunne bevidne, at jeg Gang paa Gang har rejst videre Krav paa forskellige Omraader. Maa jeg for ikke at blive misforstaaet indskyde, at derovre i Odense Amt har været et overordentlig godt Samarbejde. Vi have været enige om at praktisere Loven netop i den Aand, som jeg tror, enhver maa erkende, var den rette.

Til Slut vil jeg gøre den lille Bemærkning til Ministeren angaaende Ejendomsskyldvurderingen: Anser den højtærede Minister Ejendomsskylden, som den ansættes trindt omkring i Landet, for at være den rette Værdi? Thi hvis den er det, hvad Betænkkelighed skulde der da være ved at foretage Ekspropriationen efter Ejendomsskyldvurderingen?

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): Med Hensyn til Ejendomsskylden som Udtryk for den virkelige Værdi og med Hensyn til, hvorvidt den kan bruges som Grundlag ved Tvangsindtagelse af Jord hos private, derom er der sagt saa meget fra de forskellige Sider, at jeg nu kan nøjes med at henvise dertil. Det ærede Medlem spurgte mig, om det var min Mening, at Amtskommissionens Formand skulde bære sig saaledes ad, at han skrev til Ministeriet: I skulle ikke bryde jer om, hvad de to andre Medlemmer mene. Nej, saaledes skal det ærede Medlem ikke optræde, han skal optræde loyalt. Naar det ærede Medlem ikke er enig med sine Kolleger i Kommissionen, saa skal han fremføre for Ministeriet, baade hvad hans Kolleger og hvad han selv mener. Saa kan Ministeriet skønne over, hvis Mening der skal tages